

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 38C/404/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7115227470
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Centková
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2018:7115227470.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I sudcom JUDr. Jarmilou Centkovou v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený advokátkou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: N. V., nar. X.X.XXXX, trvale bytom W. M. XX, XXX XX V., o zaplatenie 475,10 EUR s príslušenstvom

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 328,20 EUR spolu s 8,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 328,20 EUR od 2.11.2012 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobca m á nárok na náhradu trov konania v rozsahu 38 %, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť do 3 dní od doručenia uznesenia, ktorým súd I. inštancie rozhodne o výške tejto náhrady.

odôvodnenie:

1. Právny predchodca žalobcu sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 12.10.2015 voči žalovanému domáha zaplatenia sumy 475,10 EUR s príslušenstvom titulom zmluvy o pôžičke. Súčasne požaduje náhradu trov konania.

2. Uviedol, že dňa 29.5.2012 došlo k uzavretiu Zmluvy o pôžičke medzi právnym predchodcom žalobcu, spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. a žalovaným. Na základe uvedenej zmluvy poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému pôžičku vo výške 605,86 EUR. V Zmluve o pôžičke (ďalej len „Zmluva“) sa žalovaný zaviazal úver splácať v 12 pravidelných mesačných splátkach v sume 36,36 EUR. Žalovaný si svoje povinnosti riadne a včas neplnil, nakoľko ku dňu podania žaloby uhradil sumu 181,78 EUR a z toho dôvodu žalobca dňa 25.10.2012 vyzval žalovaného na úhradu celkového nedoplatku vo výške 475,10 EUR so splatnosťou do troch dní od doručenia upomienky.

3. Žalobca sa stal vlastníkom pohľadávky na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 27.11.2015 medzi spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom.

4. Žaloba spolu s procesným poučením, uznesením č.k. 38C/404/2015-46 zo dňa 26.9.2016, v súlade s právnou úpravou účinnou od 1. 7. 2016 bola žalovanému doručená dňa 9.11.2016 v zmysle ust. § 167 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“). Žalovaný sa k žalobe nevyjadril a neoznámil súdu žiadne návrhy na doplnenie dokazovania.

5. Konajúci súd vo veci rozhodol dňa 19.1.2017 vo veci bez nariadenia pojednávania (o čom svedčí zápisnica z verejného vyhlásenia rozsudku zo dňa 19.1.2017) rozsudkom pod sp. zn. č. 38C/404/2015-56, v ktorom žalobu zamietol. Súd stranám náhradu trov konania nepriznal.

6. Voči rozsudku súdu prvého stupňa podal žalobca odvolanie doručené konajúcemu súdu dňa 7.3.2017. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 31.7.2018 č.k. 11Co/198/2017-99 rozsudok zo dňa 19.1.2018 č.k. 38C/404/2015-56 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. Podľa § 297 CSP (zákon č.160/2015 Z.z.) pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur.

8. Vzhľadom na to, že v tejto veci ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci a hodnota sporu neprevyšuje 1 000 eur, súd v zmysle § 297 CSP vec prejednal a rozhodol bez nariadenia pojednávania, pričom rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29.11.2018, s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené postupom podľa § 219 ods.3 CSP.

Sú d v y k o n a l navrhované dôkazy a po ich vyhodnotení a po posúdení podstatných skutkových tvrdení za p r e u k á z a n é považuje :

9. Dňa 29.5.2012 strany sporu uzavreli Zmluvu o pôžičke č. XXXXXXXXXXXX. (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej sa právny predchodca žalobcu ako veriteľ zaviazal poskytnúť v prospech žalovaného ako dlžníka účelovú pôžičku a dlžník sa zaviazal vrátiť veriteľovi dlžnú sumu spolu s príslušenstvom. Výška dojednanej pôžičky predstavovala sumu 328,20 EUR. Žalovaný sa zaviazal poskytnutý úver splatiť v 12 mesačných splátkach po 36,36 EUR vždy do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci v zmysle čl. 6 bodu 6.2 VOP. Ročná percentuálna miera nákladov predstavuje 63,49%, priemerná hodnota RPMN 46,18 % a ročná úroková sadzba 63,49%. Celkové náklady spotrebiteľa sú v sume 95,88 EUR. Celková suma pôžičky uvedená v Zmluve je 436,32 EUR. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli aj Všeobecné obchodné podmienky .

10. Žalovaný sa dostal do omeškania, keď zaplatil len sumu 181,78 EUR titulom akontácie. Na základe tejto skutočnosti právny predchodca žalobcu listom zo dňa 25.10.2012 označeným ako „predžalobná upomienka“ žiadal uhradiť celkový dlh vo výške 450,88 EUR v lehote 3 dní od doručenia predmetnej upomienky. Upomienka sa dňa 29.10.2015 vrátila odosielateľovi z dôvodu, že adresát nebol známy.

Zistený skutkový stav súd podriadil pod nasledujúce z á k o n n é ustanovenia :

11. V zmysle čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, únia v snahe podporiť záujmy spotrebiteľov a zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov prispieva k ochrane ich zdravia, bezpečnosti a hospodárskych záujmov spotrebiteľov, ako aj k podpore ich práva na informácie, osvetu a vytváranie združení na ochranu ich záujmov.

12. Podľa Prílohy k Občianskemu zákonníku je Smernica Rady č.93/13 EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (úradný vestník Európskych spoločenstiev L 095, 21/4/1993, str. 29-34) prebratá do právneho poriadku SR z právnych aktov Európskych spoločenstiev a Európskej únie.

13. Podľa článku 6 bod 1 Smernice Rady č.93/13/EHS členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

14. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom.

15. Podľa ust. § 51 Občianskeho zákonníka, účastníci môžu uzavrieť i takú zmluvu, ktorá nie je osobitne upravená; zmluva však nesmie odporovať obsahu, alebo účelu tohto zákona

16. Podľa § 52 ods.1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

17. Podľa § 52 ods.2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. V zmysle rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 23Cdo/1750/2010 spotrebiteľské právo je právom založeným na výnimkách zo všeobecného práva. Ak na výklad výnimky z právnej normy nestačí jazykový výklad, pri výklade takejto výnimky treba postupovať reštriktívne.

18. Podľa § 879p Občianskeho zákonníka ustanoveniami § 53 ods. 4 písm. s) a t), § 53 ods. 7 a § 614a sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 13. júnom 2014; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 13. júnom 2014 sa však posudzujú podľa predpisov účinných do 12. júna 2014, ak nie je ustanovené inak.

19. Podľa § 53 ods. 1,2,3,4 písm. k), 5 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v

neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku.

20. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

21. Podľa § 54 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

22. Podľa § 488 Občianskeho zákonníka záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (požiadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

Podľa § 491 Občianskeho zákonníka, záväzky vznikajú najmä zo zmlúv týmto zákonom výslovne upravených; môžu však vznikať aj z iných zmlúv v zákone neupravených (§ 51) a zo zmiešaných zmlúv obsahujúcich prvky rôznych zmlúv.

23. Podľa §4 ods.6 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa ak sa zmluva medzi predávajúcim a spotrebiteľom uzatvára písomne a obsahuje ustanovenia, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ale nemohol ovplyvniť ich obsah, predávajúci je povinný zmluvné podmienky formulovať zrozumiteľne. V pochybnostiach platí výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, ibaže súlad týchto podmienok so zákonom je predmetom kontroly orgánu dozoru.

24. Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľským úverom sa rozumie dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme a zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

25. Podľa § 2 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

26. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je veriteľ pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

27. Podľa § 9 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

28. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1.

29. Podľa § 11 ods. 1 a ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

30. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

31. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný

platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

32. Podľa §3 nariadenia vlády č.87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o osem percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

33. Podľa ust. § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

34. Podľa ust. § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

Právny z á v e r :

35. Zmluvný vzťah medzi stranami sporu súd posúdil podľa ustanovení § 657 a § 658 Občianskeho zákonníka zmluvy o pôžičke, nakoľko zmluva o pôžičke je spravidla bezodplatným právnym úkonom a za odplatu sa považuje vtedy, keď odplatný charakter zmluvy o pôžičke vyplýva z jej obsahu. Pri peňažnej pôžičke vyplýva odplatosť zmluvy z povinnosti dlžníka platiť úroky (zmluvné úroky) ako odplatu za poskytnutie pôžičky.

36. Ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou (pozri Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014)

37. Právny vzťah založený zmluvou o pôžičke je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 657 a nasl.) a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl.). Pre posúdenie okolností, či ide o tzv. spotrebiteľský úver, nie je rozhodujúce, akou právnou formou sa spotrebiteľský úver poskytuje, dôležité je len to, či ide o poskytnutie peňažných prostriedkov v prospech spotrebiteľa za odplatu (uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. januára 2010, sp.zn. 17CoE/2/2010).

38. Z obsahu spisu v prejednávanej veci je zjavné, že žalobca pri uzatváraní zmluvy o pôžičke vystupoval ako veriteľ, t. j. ako osoba, ktorá konala v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, t. j. ako osoba, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z hľadiska poradia aplikovateľnosti v prípade spotrebiteľských zmlúv Obchodný zákonník celkom alebo z časti musí ustúpiť nutnej prioritnej aplikácii spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle, t.j. aplikácii Občianskeho zákonníka. Normy obchodného práva sú totiž v prípade spotrebiteľských zmlúv použiteľnými len vtedy, ak neodporujú úprave, ktorá tu má z povahy veci prednosť, teda úprave spotrebiteľských vzťahov v Občianskom zákonníku a predpisoch vydaných na jeho vykonanie. V tejto súvislosti súd poukazuje i na ustanovenie § 52 ods.2 Občianskeho zákonníka (účinné od 01. 04. 2015), podľa ktorého ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Citované ustanovenie bolo do zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa zavedené zákonom č. 102/2014 Z.z. ako bod 11 čl. VIII. Zákon nadobudol účinnosť 1. mája 2014 a zákonodarca nestanovil žiadne intertempolárne pravidlá. Pomerne jasným a nepochybným sa v tomto svetle javí úmysel zákonodarcu a zákona, a výklad konkrétneho ustanovenia je tak len derivátom elementárneho pravidla, že každá právna norma sa má vykladať na prospech toho, na ochranu koho je primárne určená. O povahe právnej normy nerozhoduje formálne kritérium zaradenia právnej normy do právneho predpisu, ale charakter právnych vzťahov, ktoré táto právna norma reguluje.

39. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme. S poukazom na uvedené je predmetnú zmluvu o úvere potrebné považovať svojou povahou za zmluvu spotrebiteľskú. Aplikáciou zásady *lex specialis derogat lex generalis*, t.j. pokiaľ špeciálny predpis obsahuje odlišnú právnu úpravu, má prednosť pred všeobecným zákonom, je špeciálnou právnou úpravou v prejednávanej veci zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako i ustanovenie § 52 a nasledovné Občianskeho zákonníka upravujúce problematiku spotrebiteľského práva, ktorá má prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je v tomto prípade Obchodný zákonník, a preto je nevyhnutné posudzovať predmetný právny vzťah medzi stranami sporu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, keď medzi stranami bola

uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia §2 zákona č. 258/2001 Z. z., a teda aj otázka premlčania nároku žalobcu sa posudzuje podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka. K uvedenému súd ešte dopĺňa, že aj napriek tomu, že v danom prípade ide o zmluvný typ upravený v zmysle § 497 až § 507 Obchodného zákonníka, súčasne ide o zmluvu spadajúcu pod režim Zákona o spotrebiteľských úveroch, preto bolo potrebné predmetnú zmluvu posudzovať podľa zákona č. 129/2010 Z. z., ako aj ustanovení Občianskeho zákonníka. Je potrebné zdôrazniť, že hoci má zmluva o spotrebiteľskom úvere charakter absolútneho obchodu, neprestáva byť zmluvou spotrebiteľskou. Pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré predstavujú širší pojem, má z hľadiska aplikovateľnosti absolútnu ustanovenia § 52 ods. 2) tak, že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho práva, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. V tejto súvislosti súd len dopĺňa, že od účinnosti tohto ustanovenia sa toto ustanovenie vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom, keďže právny predpis, ktorého súčasťou je toto ustanovenie neobsahuje prechodné ustanovenia.

40. Počnúc od 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý zrušil dovtedy platný zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov Občiansky súdny poriadok. Keďže v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (ak nie je ustanovené inak), je potrebné nadanú právnu vec aplikovať právnu úpravu zákona č. 160/2015 Z. z.

41. V konaní bolo preukázané, že právny predchodca žalobcu a žalovaný platne uzavreli zmluvu o pôžičke, avšak niektoré časti zmluvy obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky v rozpore s citovanou právnou úpravou. Za individuálne dojednané sa nepovažujú také zmluvné podmienky, s ktorými spotrebiteľ síce mal možnosť sa oboznámiť pred podpisom zmluvy, avšak nemohol ovplyvniť ich obsah. Neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí. V pochybnostiach o význame zmluvnej podmienky platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

42. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované ustanovenia zákona súd dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný len sčasti.

43. V zmysle rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp.z. 24Co/422/2014 text spotrebiteľskej zmluvy má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľný, prehľadný, logicky usporiadaný. Zásada poctivosti sa však vzťahuje aj na aplikáciu všeobecných obchodných podmienok. Platí pritom, že aplikácia všeobecných obchodných podmienok v spotrebiteľských zmluvách má nielen formálne, ale aj obsahové obmedzenia. Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách majú slúžiť predovšetkým na to aby ich nebolo potrebné prepisovať do každej zmluvy. Nemôžu však slúžiť na to, aby do nich v neprehľadnej, zložitej formulovanej a malým písmom napísanej forme dodávateľ ukryl dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné. Pokiaľ tak dodávateľ postupuje, nepočína si v právnom vzťahu poctivo a takému konaniu nemožno priznať právnu ochranu.

44. Ak žalobca v žalobe, resp. samotná Zmluva odkazuje na Obchodné podmienky, v tejto súvislosti súd uvádza, že časť obsahu zmluvy možno určiť odkazom na Obchodné podmienky iba v zmysle Obchodného zákonníka (ustanovenie § 273 ods. 1), Občiansky zákonník takéto ustanovenie nemá. Preto nemožno v prípade spotrebiteľských zmlúv jej časť dohodnúť odkazom na Všeobecné obchodné podmienky.

45. K tomu súd uvádza, že Všeobecné obchodné podmienky a Cenník, ak sa majú stať súčasťou zmluvy, môže sa to udiť len prostredníctvom transparentnej inkorporačnej doložky. O netransparentnú inkorporačnú doložku ide aj vtedy, ak ju dodávateľ menším písmom ako zmluvné podmienky predstavujúce podstatné zložky zmluvy. K drobnému písmu porovnaj náleží I. ÚS 342/09 Českej republiky.

46. V Zmluve bol dohodnutý úrok z pôžičky vo výške 63,49 %, pričom úrokové miery podobného úveru v bankách pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou nad 1 rok do 5 rokov boli v tom čase (máj 2012) vo výške 15,37 %, čo je výška stanovená Národnou bankou Slovenska. V súlade s § 39 Občianskeho zákonníka sa nesmie dohoda o výške úrokov priečiť dobrým mravom, pretože inak je právny úkon absolútne neplatný. Za dobré mravy možno považovať súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktorých dodržiavanie je často krát zabezpečované aj právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými mravnými a morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti. Súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktorý v rozsudku 5Cdo 26/11 zo dňa 26.04.2012 uviedol: „Nepriemeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek“. Najvyšší súd poukázal na to, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke práve z dôvodov

svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané úroky.

47. Úrok z pôžičky vo výške odporujúcej dobrým mravom, s ktorým zákon spája absolútnu neplatnosť nemožno obhajovať ani princípom zmluvnej slobody. Zmluvná sloboda účastníkov právneho vzťahu nie je neobmedzená a nesmie vybočiť z určitých právom akceptovateľných hraníc. Jednou z týchto hraníc je i inštitút dobrých mravov (1MCdo 1/2009 /NS SR/, 21Cdo 1484/2004 /NS ČR/). Súd na margo veci poznamenáva, že súdna prax sa značne kriticky vyjadrila už aj k rádovo nižším úrokovým sadzbám.

48. Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009).

49. Úrok z úveru vo výške odporujúcej dobrým mravom, s ktorým zákon spája absolútnu neplatnosť (§ 39 Občianskeho zákonníka), nemožno obhajovať ani princípom zmluvnej slobody. Zmluvná sloboda účastníkov právneho vzťahu nie je neobmedzená a nesmie vybočiť z určitých aj právom akceptovateľných hraníc. Jednou z týchto hraníc je i súdom prvého stupňa správne aplikovaný inštitút dobrých mravov (napríklad rozhodnutia súdov českej republiky sp.zn.č. 1MCdo 1/2009, 21Cdo 1484/2004).

50. Slovenské súdy dlhodobo značne kriticky posudzujú výšku úrokových sadziieb a poskytuje v tomto smere spotrebiteľom súdnu ochranu (napríklad v rozsudkoch sp.zn.č. 5Cdo 26/2011 (úrok 48%), sp.zn.č. 1MCdo 1/09 (úrok 60%), Krajský súd v Prešove sp.zn.č. 3Co 67/2008 (úrok 25%), ale aj napríklad Nemecký BGH v rozsudku z 13.3.1990 AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12% percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi (civilnoprávna úžera). Švajčiarsky spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z 1.4.1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26% na 18% a sadzbu 26% vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom.

51. Aj keď podľa slovenskej právnej úpravy nie je civilnoprávna úžera explicitne upravená, odporuje dobrým mravom a ustanoveniu § 39 OZ. Absolútne neplatným právnym úkonom je aj úver, poskytnutý pri zneužití tiesne alebo aj ľahkovážnosti za neprimerané protiplnenie (úroky, poplatky). V konečnom dôsledku ide o skutkovú podstatu trestného činu úžery, len na trestnoprávny postih chýba úmysel. Ľahkomyselnosť síce nie je v § 235 Trestného zákona súčasťou skutkovej podstaty, ale na účely tzv. civilnoprávnej úžery okruh kvalifikačných kritérií nie je taxatívny (porov. rozhodnutie rak. Najvyšší súdny dvor OGH 3Ob 816/53). K otázke tzv. civilnoprávnej úžery a z tohto dôvodu neplatnosti zmluvy úverovej povahy teda k skutkovej podstaty trestného činu úžery pri nepreukázaní úmyslu odvolací súd poukazuje na rozsudok NS ČR 21Cdo 1484/2004. Pre tzv. civilnoprávnu úžeru je právny úkon absolútne neplatný pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ). Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. septembra 2013 č. k. 3Co 151/2013. Z vyššie citovaného rozhodnutia tiež vyplýva, že „Odvolací súd považuje za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu prevyšujúcu o 100% priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami a ak veriteľ využije tieseň spotrebiteľa, jeho neskúsenosť, ľahkomyselnosť, rozrušenie, prípadne slabomyselnosť. Aj pri nedbanlivosti veriteľa ide o vykorisťovanie spotrebiteľa a v takomto prípade je úverová zmluva neplatná v celom rozsahu. Poskytovanie úverov je citlivá agenda a pre odbornú starostlivosť veriteľa sa musí vyžadovať proaktívny prístup k zisteniu vhodnosti úverových podmienok (starostlivosť o hospodárske záujmy spotrebiteľov; čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie).“ Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/114/2014 zo dňa 05.11.2014. (porovnaj aj Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co/220/2014 zo dňa 27.11.2014).

52. Z ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (29.5.2012), ktoré súd citoval vyššie vyplýva, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka povinne obsahovať aj osobitné náležitosti podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ. Zákon absenciu niektorých náležitostí vymedzených v citovanom zákonnom ustanovení síce nespája s následkom neplatnosti právneho úkonu (úverovej zmluvy), poskytuje však spotrebiteľovi ochranu v takej forme, že úver pri ktorého dojednaní neboli tieto náležitosti splnené je potrebné považovať za bezúčinný a bez poplatkov. Medzi takéto náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patrí v zmysle už citovaného § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ uvedenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a v zmysle § 9 ods.2 písm.y) ZoSÚ aj uvedenie priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok. Vychádzajúc z obsahu žalobcom predloženej úverovej zmluvy súd konštatuje,

že uvedená zmluva o spotrebiteľskom úvere tieto náležitosti neobsahuje. Po preskúmaní obsahových náležitostí zmluvy súd zistil, že zmluva neobsahuje zákonným spôsobom a správne uvedený údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a nie je v nej správne uvedený ani údaj o priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver.

53. V Zmluve nie je uvedené a ani z textu zmluvných podmienok nie je možné zistiť presný termín splátok (v čl. 6.2 zmluvných podmienok je uvedené, že klient je povinný splácať poskytnutú pôžičku v pravidelných mesačných splátkach v sume a termínoch určených Splátkovým kalendárom, inak v Zmluve/VOP; ak nie je uvedené inak do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci, takže z tohto textu vyplýva, že to mohlo byť kedykoľvek od 1. do 20. dňa v mesiaci). Z takto uvedeného znenia nie je možné presne zistiť termín splátok ani deň poslednej splátky. Z týchto dôvodov má súd za to, že zmluva neobsahuje ani presný údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, nakoľko údaj 5/2013 tam uvedený nie je zrozumiteľným a určitým termínom konečnej splatnosti. Čo sa týka termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona), niet pochýb o tom, že ten musí byť určený presne, jasne, určito a zrozumiteľne. V tu posudzovanej zmluve ale absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti, lebo tam nie je dátum, termín konečnej splatnosti. Nestačí len dedukcia z toho, že to má byť 12 splátok. Spotrebiteľ má byť jasne a zrozumiteľne informovaný o konkrétnom termíne, dátume konečnej splatnosti, ktorý musí byť v zmluve výslovne uvedený bez ohľadu na to, že je možné ho vyvodiť z počtu splátok. Ak by za postačujúcu bola považovaná možnosť jednoduchého výpočtu termínu konečnej splatnosti, v takom prípade by v zmluve vždy stačilo uviesť náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona, t.j. výšku, počet a termíny splátok a zákonodarca by do zákona vôbec nemusel zakomponovať ust. § 9 ods. 2 písm. f), nakoľko toto by potom úplne stratilo zmysel, lebo z výšky, počtu a termínov splatnosti splátok by sa termín konečnej splatnosti dal vypočítať vždy. Zákon o spotrebiteľských úveroch ale napriek tomu osobitne, jasne a jednoznačne hovorí o jednej z náležitostí zmluvy - termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Teda musí to byť konkrétny termín. Takýto údaj ale v zmluve absentuje, navyše keďže chýba aj údaj o splatnosti jednotlivých splátok. Medzi nevyhnutné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorých nedodržanie má za následok jeho bezúročnosť a bezpoplatkovosť patrí v zmysle už citovaného § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ aj uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Podľa uvedeného zákonného ustanovenia teda v zmluve musí byť uvedený údaj o termínoch splátok. V predmetnej úverovej zmluve to však absentuje, nakoľko zmluva absolútne nikde neobsahuje údaj o termínoch splatnosti splátok. Ako už bolo uvedené, samotná absencia náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) znamená, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Uvedené údaje pritom v žiadnom prípade nemôžu nahradiť malým písmom písané, rozsiahle, individuálne nevyjednané všeobecné obchodné podmienky k zmluve či iná osobitná listina. Ak totiž zákon o spotrebiteľských úveroch ako podstatnú náležitosť zmluvy predpisuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods.2 písm. k/) a s ich neuvedením spojil tak závažný dôsledok, akým je bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (§ 11 ods. 1 písm. b/) tak je zrejmé, že tieto museli byť jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom uvedené priamo v takejto zmluve a nemohli byť nahradené odkazmi na všeobecné či iné podmienky, alebo osobitnú listinu, i keď ani žiadna taká súdu predložená nebola. Keďže tieto náležitosti musia byť uvedené priamo v zmluve, pre ktorú zákon predpisuje písomnú formu, ich neuvedenie v nej nemôže zhojiť to, že strany termíny splatnosti splátok dohodnú ústne, či osobitne, keďže ide o náležitosť, ktorá zo zákona musí byť uvedená priamo v písomnej zmluve. Nie je možné pripustiť, aby takáto podstatná náležitosť, s neuvedením ktorej sa zákonom zabezpečila dlžníkovi zvýšená ochrana v tom, že v prípade jej neuvedenia v zmluve spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, uvádzala iba vo všeobecných podmienkach (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/208/2012).

54. Navyše, v časti Zmluvy označenej ako „Poistenie schopnosti splácať splátky pôžičky“ má právny predchodca žalobcu ako veriteľ naformulovaný text o tom, že podpisom Zmluvy o pôžičke žalovaný ako dlžník súhlasí s poistením schopnosti splácať splátky pôžičky. Ide teda o vedľajšie zmluvné dojednanie. Za takéhoto stavu sa pre spotrebiteľa javí, že veriteľ ponúka pôžičku nevyhnutne aj s poistením a dlžník má možnosť len výberu niektorého typu poistenia. Žalovaný zrejme nemal ani vôľu uzavrieť poistenie ako také, preto je v tomto smere zmluva o poistení uzavretá neplatne pre nedostatok slobodnej vôle žalovaného uzavrieť takýto doplnkový zmluvný vzťah. Pokiaľ tvorilo výšku splátky úveru aj poistenie, malo byť nevyhnutne toto zahrnuté pre účely výpočtu RPMN do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom. Vychádzajúc z výšky celkových nákladov 95,88 EUR vyplýva, že suma celkového poistného dojednaného na dobu 12 mesiacov po 1,02 EUR, t.j. 12,24 EUR do týchto nákladov zahrnutá nebola.

55. Preto súd má za to, že pokiaľ tieto údaje neboli obsiahnuté ako náležitosť zmluvy priamo v texte zmluvy o pôžičke je potrebné spotrebiteľovi poskytnúť zvýšenú ochranu v tom, že sa takýto úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Časť obsahu zmluvy sa síce môže určiť i odkazom na všeobecné obchodné podmienky, prípadne na iné obchodné podmienky, je však potrebné uviesť, že podstatné náležitosti zmluvy predpísané zákonom musia byť zapracované priamo v texte zmluvy. Menej podstatné náležitosti - vedľajšie dojednania môžu byť uvedené i vo všeobecných podmienkach, resp. obchodných podmienkach tvoriacich súčasť zmluvy. Údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a o termíne konečnej splatnosti však nie je možné považovať za vedľajšie, menej podstatné dojednanie, ale za údaj, uvedenie ktorého sa vyžaduje priamo zo zákona. Je preto potrebné takýto údaj uviesť priamo v texte zmluvy, aby bola zabezpečená istota, že druhý účastník zmluvy sa s týmto údajom má možnosť riadne oboznámiť a je mu dané na zváženie, či i pri takejto miere nákladov spotrebiteľského úveru je ochotný do zmluvného vzťahu s veriteľom poskytujúcim úver vstúpiť. Ide totiž o jeden z ukazovateľov výhodnosti úveru. Ak tomu tak v danom prípade nebolo, súd vychádzal z predpokladu, že tieto údaje neboli v zmluve o poskytnutí úveru, uzatvorenej so žalovaným riadne uvedené a považoval takýto úver za bezúročný a bez poplatkov. Súd pre úplnosť uvádza, že správnosť uvedeného výkladu a názoru potvrdil neskôr v podstate aj samotný zákonodarca tým, že podľa v čase uzavretia zmluvy účinného § 9 ods.9 zákona o spotrebiteľských úveroch od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere čo v dôvodovej správe k tejto zmene (k zákonu č. 106/2014 Z.z.) odôvodnil tým, že v súlade s lepšou ochranou práv spotrebiteľa sa zavádza pôvodná právna úprava spotrebiteľských úverov, podľa ktorej úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie musia byť uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere a v žiadnom prípade nie v jej prílohách. V tejto súvislosti bolo v dôvodovej správe poukázané aj na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 3512/11 z 11. 11. 2013, ktorým ústavný súd potvrdil, že náležitosti spotrebiteľských zmlúv týkajúce sa úrokov, poplatkov a iných vedľajších dojednaní týkajúcich sa ceny nemôžu byť súčasťou všeobecných obchodných podmienok, ale musia byť priamo súčasťou zmluvy.

56. Žalobca v rámci žaloby konštatuje, že listom zo dňa 25.10.2012.2015 úver predčasne zosplatnil, pričom z tohto listu, označeného ako „predžalobná upomienka“, vyplýva, že žalovaného vyzval k okamžitej úhrade všetkých splátok jednorázovo v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami zmluvy.

57. Z týchto podmienok ale nevyplýva, aby si zmluvné strany dohodli možnosť predčasného zosplatnenia úveru, v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka, preto súd vychádzal z prirodzenej splatnosti úveru, ktorá nastala k 5/2013. Žalobca si teda môže úspešne uplatniť zaplatenie všetkých splátok, nakoľko ku dňu rozhodnutia súdu nastala ich splatnosť. Teda súd mohol priznať žalobcovi splátky, ktoré boli splatné ku dňu podania žaloby čo predstavuje všetkých 12 splátok.

58. Keďže súd konštatoval, že úver je bezúročný a bez poplatkov, žalobca má nárok iba na tzv. čisté splátky, čo pri výške úveru 328,20 EUR a počte mesačných splátok 12 predstavuje splátku vo výške 27,35 EUR mesačne. Pri závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a skutočnosti, že žalovaný neuhradil žiadnu splátku tak ako sa zaviazal v Zmluve súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu poskytnutú právnym predchodcom žalobcu vo výške 328,20 EUR a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

59. Pokiaľ ide o zákonný úrok z omeškania, žalobca súdu predložil doručenkou z ktorej vyplýva, že žalovaný bol vyzvaný na úhradu dlhu dňa 29.10.2012 (dátum vrátenia zásielky odosielateľovi).

60. Z uvedeného dôvodu súd priznal žalobcovi úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po uplynutí troch dní od doručenia výzvy na úhradu dlhu žalovanému, t.j. od 2.11.2012 do zaplatenia, a to vo výške 8,75 % ročne, nakoľko základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola k prvému dňu omeškania 0,75 % ročne.

Trovy konania :

61. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

62. Podľa § 263 ods.1 CSP bola v konaní úspešná strana zastúpená advokátom, súd uvedie v uznesení o výške náhrady trov konania ako prijímateľa náhrady trov konania advokáta.

63. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

64. Podľa zásad o náhrade trov konania (§255 CSP) priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania podľa pomeru jeho úspechu v spore, t.j. v rozsahu 38 % (čo predstavuje konečný úspech žalovaného v spore, pretože zo 100% žalovanej sumy 475,10 EUR súd prisúdil žalobcovi sumu 328,20 EUR, čo je 69 % úspech a 31 % neúspech žalobcu).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Okresný súd Košice I., v 3 písomných vyhotoveniach (§ 362 ods.1 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Podľa ust. § 365 ods.1 CSP odvolacie dôvody odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods.2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods.3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. - o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).